

Meghalt december, hótalan s jegetlen,
a Széna térig szemtelenkedének
Nagykovácsiból náthásan a varjak,
csókafostos Üllői úti fák
siratják Kosztolányi lombjait.
Jászolában Jézus már gögicsél,
elvástak Szilveszter rongy trombitái,
ködölhet ez az újév reggele,
lecsusszant torkomon az első fekete.

Az egész év majd játékkal telik,
mert nem megy le a nap, szétfröcskölő
hullámai cirmolják a szemünket,
hogy zöld örömsádkósan éljenek
a fényéből hörpentő emberek,
ikrázzon aranyhalakat az ég,
szülessen csiz, rigó, kisnyúl elég,
lány, fiú, egy se ágyútöltelék.
Időtlen béke, az kellene még.

Ha igazat mond ez a mai reggel,
a komoly dolog messzi elkerül,
csak játszok, egész évem át-Lucázom,
egy nevetés 365 nap,
s mert robban a nap álmaim falán,
nem is lehet egy évig éjszakám,
ha pedig magam elhorkantanám,
orron pöccint egy csöpp, butuska lány.

1975. január 1.

Patkó